

[Schroder.]

gelen enten, at han ikke lærer tilstrækkeligt paa Lærestedet, eller at der maaske er blevet anvendt for meget af den Hustugt, jeg før omtalte. Men langt bedre er den Bestemmelse, som findes i det nye Forslag, ifølge hvilken man kan lade Sagen afgøre ved Voldgift med de i § 26 nævnte Følger, der jo ogsaa omfatter Erstatning.

Jeg betragter det ligeledes som heldigt, at Lærlinge, der bor hos Forældrene, faar Lov til at blive i den Sygekasse, hvori de hidtil har staaet. Aarsagen til, at Spørgsmaalet er blevet rejst, er vel nærmest den, at man i København har indrettet en saakaldt Lærlingesygekasse, hvori alle Lærlinge samles sammen. Ved Læretidens Begyndelse kommanderes Lærlingene saa ud af den Sygekasse, de hidtil sammen med deres Forældre har staaet i, og i Tilfælde af Sygdom bliver de sandsynligvis behandlet af en Læge boende i en helt anden Bydel; naar de saa er udlært, flytter de tilbage til deres tidligere Sygekasse og maaske ogsaa til deres tidligere Læge. Jeg ved ærlig talt ikke, hvad de Grinagtigheder skal til. Det kan da umuligt være billigere. (*J. C. A. Larsen*: Jo!). Er det det? Ja, saa er det vist kun Smaapenge, det drejer sig om. Jeg formoder, at Anledningen til Opretelse af en saadan Lærlingesygekasse har været den, at man har ment, at naar en Læge fik med samtlige Lærlinge at gøre, vilde han bedre være i Stand til at bedømme de saakaldte Læredrenge sygdomme; men jeg tror alligevel, at man dér har taget fejl Bestik, for naar der hver Dag samles saa mange unge Knægte — undskyld Udtrykket — i Konsultationsværelset, er jeg bange for, at det netop vil gaa saaledes, at disse Lærlingesygdomme vil vise sig stærkt smitsomme. Jeg kunde altsaa ønske ogsaa denne Paragraf vedtaget. Jeg finder tillige, at det er rigtigt, at Lærlingene er ulykkesforsikrede, naar de befinder sig paa Skolen — Skolen er jo kun en Fortsættelse af den daglige Virksomhed paa Værkstedet.

Jeg kan ligeledes give min Tilslutning til Læreprøvekommissionerne — jeg er ikke bange for Udtrykket Kommission i denne Forbindelse —, til Bestemmelserne om Voldgift og til Forslagets øvrige Paragraffer. Dog har jeg en enkelt lille Indvending, nemlig med Hensyn til Valget af Kommissionsmedlemmerne. Der staar, at Lærlingene nævnes Medlemmer — og det samme gælder jo Læreprøvekommissionernes Medlemmer — vælges af vedkommende Kommunalbestyrelse efter Forholdstal i Hen-

hold til Indstilling, der for Arbejdsgivernes Vedkommende afgives af de stedlige Organisationer af industridrivende og for Arbejdernes Vedkommende af de stedlige Fællesorganisationer, og senere hen ser man, at der skal indstilles 6 Arbejdsgivere og 6 Arbejdere. Jeg kunde tænke mig, at man gik bort fra denne Indstillingsmetode og lod de paagældende Parter selv vælge Medlemmerne. Man har rundt omkring i Eagene ved de Voldgiftsretter, der dér findes, indrettet sig paa den Maade, at hver af Parterne vælger et lige stort Antal Medlemmer, og saa vælger den samlede Ret en Opmand eller Formand, eller hvad man vil kalde ham. Tidligere foregik Valget ved Lodtrækning, idet man forudsaa det Tilfælde, at man ikke kunde blive enig om Valget af en saadan Formand eller Opmand. Denne Metode er man nu, jeg havde nær sagt begribeligvis, kommet bort fra de fleste Steder. Nu er det i Regelen Forligsinstitutionen, der i saadanne Tilfælde udnævner den paagældende Formand, altsaa en Institution, som man mener er neutral, og jeg skal ikke have noget imod, at det i paakommende Tilfælde bliver Socialministeren, der udnævner Formanden, men jeg mener, at det burde være saaledes, at det var de valgte Medlemmer, der ogsaa valgte Formanden, og at det kun i det Tilfælde, at man ikke kunde blive enig, var Socialministeren, der traf Afgørelsen. Man vil maaske synes, at det er af liden Betydning, men jeg tror, at det i Almindelighed vil vække større Tillid og mere Ansvarsfølelse indenfor de paagældende Organisationer, naar det er dem selv, der vælger de paagældende Folk, saaledes at hverken Medlemmer eller Formand udnævnes af Institutioner udenfor.

Til Slutning kan jeg give den højtærede Socialminister Tilslutning til hans Slutningsbemærkninger vedrørende Lovens Betydning for den opvoksende Slægt. Tiden er ond og haard, og Mulighederne for, at vi herhjemme kan hævde os i den store Verdensproduktion, afhænger i første Række af, at vi leverer dygtigt og godt Arbejde, og vi har forlængst i den Retning skaffet os et Ry. Det har ofte glædet mig, naar jeg har set Produkter af dansk Haandværk og Industri baade i mit eget og i andre Fag sammenlignet med andre Landes Frembringelser, da at se, at vi herhjemme ikke alene stod paa Højde, men i nogle Tilfælde endnu højere end de andre Lande. Tidens Krav bliver større og større, og vi maa befitte os paa at gøre det endnu bedre — Tiden er ikke til Ligegyldighed eller Slen-drian i Henseende til Oplæring af den